

XXXIII.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov indeholdende Reglerne for Udskrivning af Indkomstskat.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 11te Marts 1870).

Efterat der i Løbet af de senere Aar 2 Gange har været paalignet Landet en Skat efter Reglerne for en Indkomstskat, efterat en saadan Skat i henved 10 Aar aarlig har været lignet i Landets største Commune, og efterat man ogsaa i en stor Deel af Landets øvrige Communer, navnlig i Kjøbstæderne, factisk har nærmet sig mere og mere til Anvendelsen af de for denne Skat gjældende Regler ved Fordelingen af de kommunale Skatter, maa den Tid antages at være kommen, da en endelig Fastsættelse af de Regler, ifølge hvilke Indkomstskat skal paalignes, naar den anvendes som Statskat, maa kunne finde Sted. Det foreliggende Lovforflag er et Forsøg paa at bevirke en endelig Ordning af dette Forhold, og da Udvalgets Fleertal antager det for sandsynligt, at Udskrivning af Indkomstskat i en nær Fremtid vil behøves, maa man bifalde, at et Lovforflag som det foreliggende er fremkommet.

Det foreliggende Udkast er bygget paa Procentsystemet, og, uagtet ikke alle Fleertallets Medlemmer ere af samme Mening med Hensyn til, hvilken Sikkerhed man har for, allerede nu efter dette System at kunne gennemføre en nogenlunde retfærdig Fordeling af Skatten, have vi dog Alle forenet os om at benytte det foreslaaede Grundlag, fordi selv de af os, som nære den stærkeste Tvivl i den nævnte Henseende, anerkjende Muligheden af, at et nogenlunde tilfredsstillende Resultat kan opnaaes, naar man vil anvende de hertil nød-

vendige Midler, og tillige indrømme, at Procentsystemet er at foretrække, naar det kan gennemføres retfærdigt.

Vi ere fremdeles enige i, at de kommunale Myndigheder i Landet bør benyttes ved Eigningen af Indkomstskatten, efter som der hos disse ofte findes et Kjendskab til de Skattepligtiges Formuesforhold, som vanskelig paa nogen anden Maade kan komme til Nytte ved Skatteansættelsen, og efter som det er utvivlsomt, at fornemmelig den retfærdigste Fordeling af Skatten imellem de til samme Commune hørende Skattepligtige ved deres Hjælp vil kunne naaes. Vi troe dog ikke, at den i Lovudkastet foreslaaede Maade at benytte de kommunale Myndigheder ved Indtægtsansættelsen, nemlig at lade dem udnævne Mindretallet af de Medlemmer, der danne den egentlige Egningscommissiøn, er den heldigste, deels fordi deres særlige Indsigt let derved vil kunne tilfidesættes netop paa de Punkter, hvor dens Indflydelse burde være overveiende, deels fordi en saadan Ordning vil kunne bevirke, at de fra Kommunen valgte Medlemmer af Egningscommissiønen i høiere Grad, end Tilfældet vil blive, naar Ansættelsen beroer hos den hele Communalbestyrelse, komme til at føle sig som særlige Repræsentanter for Kommunens Skattepligtige, hvis Hovedopgave opfattes som den, at sørge for, at enten alle disse eller det størst mulige Antal af dem blive ansatte saa lavt som muligt.

Det er imidlertid indlysende, at Skatte-